

nistrationsens Skyld ikke kunne komme ind, maatte Staten tage sig af, hvad der paa denne Maade kommer til at mangle. Men dersom f. Ex. Ministeren forandrede Priserne paa en særdeles uheldig Maade, f. Ex. gjorde dem overordentlig lave, saa vilde det dog ganske vist være Noget, han ikke kunde gjøre, efter at Rigsdagen havde voteret Budgettet i Genhold til de af ham meddelte Priser. Sluttelig udtalte den høitærede Minister, at det undrede ham, at man ikke havde udtalt nogen Beundring over det glædelige Regnskab, eller nogen Glæde over det beundringsværdige Regnskab, jeg veed ikke ret, hvorledes Ordene faldt. Jeg tror, at den høitærede Minister ikke burde have rost sig af dette Regnskab, thi havde det været uomtalt, kunde man have ladet det uomtalt, men naar det skal omtales, saa er det ganske illusorisk, at der af det af Ministeren omtalte Regnskab fremkommer Overskud. I Virkeligheden fremkommer dette kun derved, at Renter og Afdrag paa Theatrets Gjældslet ikke ere opførte i Regnskaberne. Naar Renter og Afdrag tages med, og de virkelige Forhold komme frem, vil Theatret have Underbalance i Stedet for Overskud, og der er derfor virkelig ikke nogen Anledning til at glæde sig over den Sag. Det forekommer mig derfor, at Ministeren slet ikke burde have yttret denne Ros over Theatrets Budget; thi denne Glæde og denne Ros er det i et hvert Fald umuligt for os at deeltage i.

Jeg beklager, at den høitærede Krigsminister ikke svarede paa en Udtalelse eller et Spørgsmaal, der fremkom med Hensyn til de militære Afstediggelser, men det er maaske den høitærede Ministers Mening i Udvalget at forelægge nærmere Oplysninger eller søge en anden Leilighed til, at dette kan ske; thi de Sager, der ere blevne bekendte, ere virkelig af den Natur, at jeg ikke tror, at Rigsdagen ganske ligegyldig kan lade dem passere. Nu er ganske vist den ene Sag Gjenstand for Undersøgelse, men den anden Sag — Sagen om den Lovovertrædelse eller Iffe-Lovovertrædelse, som har havt til Følge, at en Mand er bleven affe diget, nemlig fordi han ikke vilde duellere, — forekommer mig nok fortjente et Svar fra Ministerens Side. Det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen) drog Sagen frem, men talte kun i Almindelighed om Principet; jeg tilstaa, at det forsvare, han leverede for Principet, efter min Mening ikke var overbevisende og ikke heldigt i en lovgivende Forsamling. Thi, hvad han sagde, var dog i Grunden kun det, at fordi man i visse militære Kredse er af den Mening, at Loven ikke bør holdes, saa bør den ikke holdes. Det forekommer mig ikke heldigt at sige Sigt i en lovgivende Forsamling. Sagens Nødvendighed eller Forsvaret for selve Duellen skulde navnlig ligge deri, at det ærede Medlem, som det synes mig, forklarede os, at disse Dueller ikke vare af nogenomhelst farlig Natur, idet der altid var sørget for, at man kom ret skikkelig fra den. Det er ganske vist beroligende og dersov

mindre gruopvækkende, end vi havde troet, naar det gaar for sig saaledes i al Fredelighed og Stikkelighed. Der sker altur at saamegen Blodsudgydelse, som er, sagde det ærede Medlem, nødvendig for Bedkommendes Sundhed, og for at Venkabet kan fortsættes paa en ny og bedre Maade. Det Sele er altsaa en sund Blodsudgydelse, som medfører et varmere Venkabet, end der har været før; det vilde altsaa være langt bedre end den gamle Aveladning. Men da det nu er en Forbrydelse (Afbrydelse), jo, en Handling, som hverken efter Moralens eller Lovens Standpunkt kan forsvares, og som er forbudt efter Straffeloven, er en saadan, som, naar den en Gang er fremkommen, ikke kan forsvares af Nogen, som skulde staa som Gæder af Loven, naar nu en saadan Mistanke er reist mod Krigsbestyrelsen, at den ikke blot gennemgaaende har billiget, at saadanne Forhold have fundet Sted, men endog saa har affe diget en Officer, fordi han ikke har begaaet en saadan Forbrydelse, er der dog al Grund til at oplyse denne Sag; om det sker her eller andet Steds, er mindre vigtigt.

Det ærede Medlem fra Slagelse (Lauber) udtalte en stor Beredvillighed til at indbefomme Universitetet til den forestaaende Fæst. Jeg antager, at det ærede Medlem talte paa sine egne Vegne, thi jeg tror, at der er særdeles Mange, som ikke ere af den Mening, at det er rigtigt at gaa saa høit, i ethvert Fald ikke uden nærmere Forhandling eller uden Betingelser eller Garantier. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind herpaa, fordi jeg ikke gjerne vil ind paa Ting, som det ikke er absolut nødvendigt at forhandle om. Jeg synes, at det ærede Medlems Udtalelser ere saa meget mærkeligere, som hans Belvilie mod Universitetet ikke var lediget af en lignende mod Bestindianerne. Jeg tager just ikke Ordet for Bestindianerne, men jeg synes, at naar Nogen skulde have Noget, naar vi endelig skulle ind paa at flotte, saa er det næsten rimeligere at gjøre Skridt lige overfor de pinte eller økonomisk vanskeligt stillede Bestindianere, end lige overfor den Fæst ved Universitetet, hvortil Udgifterne navnlig synes at være stegne i Genhold til Folkethingets Laushed. Denne Laushed synes at være en meget farlig Ting. Jeg troede, at naar der kom et Overslag over Udgifter til Thinget, og Thinget taug og lod Sagen passere, var der en almindelig Erkendelse af, at Overslaget var rigtigt, men den ærede Minister forklarede Lausheden saaledes, at der var Forbauselse over, at det ikke var større, og Forbauselsen førte til, at det blev større (Kultusministeren: Det har jeg ikke sagt!) Den ærede Minister sagde, at vi alle mente, at det var lovlig lidt, og derfor blev det ogsaa mere; i saa Henseende har den ærede Minister indbefomet alle billige Fordringer. Jeg veed ikke, om det skal blive ved at voge saaledes; det er navnlig for at fikke os derimod, at jeg siger dette,